

РЕШЕНИЕ

№ 2578

гр. Варна, 01.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 16 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Христова

при участието на секретаря Галя Ж. Дамянова
в присъствието на прокурора Н. Й. Ил.
като разгледа докладваното от Румяна Христова Гражданско дело №
20213110115102 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Искът предмет на разглеждане по настоящото дело, намира своето правно основание в разпоредбите на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ.

Ищецът Д. Т. К., ЕГН *****, с адрес: ***, чрез адв. Ц.С. Д., Личен № ***, Адвокатска Колегия - гр. Варна, съдебен адрес: ***, служебен телефон: ***, претендира от съда да постанови решение с което да осъди ответника П. Н. Р. Б. -адрес: *** да му заплати, сумата в размер на **5000 лв. /пет хиляди лева/**, частичен иск от 10 000 лв. /десет хиляди лева/, представляваща претърпени неимуществени вреди, претърпени в резултат на повдигнато срещу него обвинение в извършването на престъпление от общ характер по чл. 172 б, ал. 1 от НК, по което е образувано досъдебно производство № 239/2014г. по описа на ОД МВР Варна, както и НОХД № № 907/2017г., по описа на ВРС, с което ищецът е признат за невиновен и ВНОХД № 1096/2018г. по описа на ВОС, с което присъдата на ВРС е потвърдена, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска в съда до окончателното изплащане на задължението. Моли да му бъдат присъдени направените в настоящото производство съдебноделоводни

разноски, за което представя списък по чл. 80 от ГПК и доказателства за извършването им.

Обстоятелства, от които се твърди, че произтича претендираното право:

На 23.06.2014г. с постановление срещу ищеца е образувано досъдебно производство № 239/2014г. по описа на ОД МВР Варна за престъпление по чл. 172 б, ал. I от НК затова, че в периода от 14.08.2013г. до 21.08.2013г. в гр. Варна, в условията на продължавано престъпление, без съгласието на притежателя на изключителните права *** с управител И. Х. М. използвал в търговската си дейност - таксиметров превоз, осъществяван чрез ***, в нарушение на разпоредбите на чл. 73, ал.1 и чл.13, ал.2, т.3, вр. чл. 13, ал.1, т.2 от ЗМГО, както и че на 09.10.2014г. в гр. Варна без съгласието на притежателя на изключителните права *** с управител И. Х. М. използвал в търговската си дейност - таксиметров превоз, осъществяван чрез ***, в нарушение на разпоредбите на чл.73, ал.1 и чл.13, ал.2, т.3, вр. чл.13, ал.1, т.2 от ЗМГО.

На 29.10.2015г. с Постановление за привличане като обвиняем е привлечен Д. Т. К. за извършено престъпление по чл. 172 б, ал. 1 от НК, като му е наложена мярка за неотклонение подписка, което постановление е предявено на същия на 06.11.2015г.

На 02.12.2016г. с Постановление за привличане като обвиняем е привлечен Д. Т. К. за извършено престъпление по чл. 172 б, ал. 1 от НК, като му е наложена мярка за неотклонение подписка, което постановление е предявено на обвиняемия на същата дата. Въз основа на така повдигнатите обвинения, на 23.02.2017г. Районна прокуратура - гр.Варна внася обвинителен акт срещу Д. Т. К..

Проведени са осем открити съдебни заседания на първата инстанция - 12.04.2017г., 15.11.2017г., 20.12.2017г., 12.02.2018г., 25.04.2018г., 10.05.2018г., 20.06.2018г. и 16.07.2018г. С Присъда № 202/16.07.2018г. на

Районен съд - гр. Варна по НОХД № 907/2017г., съдът признава Д. Т. К. за невиновен по така повдигнатите от Районна прокуратура - гр. Варна обвинения.

С Решение № 305/23.11.2018г. на Окръжен съд - гр. Варна по ВНОХД

№ 1096/2018г., съдът потвърждава Присъда № 202/16.07.2018г. на Районен съд - гр. Варна по НОХД№ 907/2017г. Досъдебно производство № 239/2014г. по описа на ОД МВР Варна е продължило 483 дена, докато наказателното производство в двете фази е продължило 637 дена. Мярката за неотклонение по отношение на Д. Т. К. е била за период от 991 дена.

За периода от 29.10.2015г. до 23.11.2018г. ищецът е претърпял неимуществени вреди, причинени пряко от воденото срещу него разследване и наказателно дело. Поради воденото срещу Д. Т. К. наказателно дело, авторитетът му пред обществото е бил безвъзвратно уронен. Същият е изпитвал чувства на тревожност, обремененост, поради воденото срещу него наказателно производство. Здравословното и психическото състояние на Д. Т. К. се е влошило, тъй като за повдигнатото обвинение се предвижда наказание лишаване от свобода до 5 години. При всяко негово явяване по делото, същият е имал високо кръвно, получавал е паник атаки, задух, световъртеж, като неговото здравословно състояние рязко се е влошавало. Същият е бил отбягван от приятели и съседи, като Д. Т. К. се е затварял в себе си и не е общувал с никого за дълги периоди от време. Ищецът често е ставал свидетел как след него познати, съседи и приятели си говорят тихо и го сочат, като това допълнително го дистанцирало да общува с хора. Ищецът е женен, като има и две деца. Д. Т. К. е изпитвал чувство на срам пред децата си от това, че баща им е привлечен като обвиняем в престъпление. Същият е изгубил авторитета си пред тях, като не е бил пълноценен в тяхното възпитание, давайки личен пример на децата си, поради това, че е бил подсъдим. Често когато е искал да им обясни кое е правилно и кое не, те му отвръщали, че е престъпник и не е редно да ги поучава. Това го карало да се чувства лош родител, като по този начин не е можел да прекарва пълноценно дните със семейството си, когато е бил подсъдим. По този начин отношенията със съпругата му се влошили, като същите често се карали за незначителни неща.

За периода на воденото срещу него производство, същият е претърпял негативи, както в личен и семеен план, така и в професионален, тъй като Д. Т. К. е таксиметров шофьор и доброто име в обществото е предпоставка за нормалното упражняване на професията му. Д. Т. К. е нямал възможност да работи пълноценно, тъй като повечето му клиенти го познават и след като е бил обвинен за извършване на престъпление, всички научили за това и започнали да търсят услугите на негови колеги, като го отбягвали. Вследствие

на гореописаното, Д. Т. К. е изпадал в продължителни депресии, тъй като животът му рязко се бил променил поради воденото наказателно дело срещу него.

В срока по чл. 131 ГПК е подаден отговор от ответника.

Счита, че така подадената искова молба е неоснователна както по основание, така и по размер, поради следните съображения: В случая липсват доказателства за възникнали по отношение на ищеца неимуществени вреди, които да са произтекли от поведението на ответника, а само общо и декларативно се заявяват такива. В тежест на ищеца обаче е да докаже наличието на твърдените вреди, непосредствената им връзка с обвинението за престъпление от общ характер, както и техния размер, а такива доказателства не са ангажирани. Изреждането на физически и емоционални състояния като чувство на тревожност, обремененост и срам не са доказателство за тяхното възникване, а още по-малко да са резултат от воденото срещу ищеца наказателно производство.

Сочените лични взаимоотношения в семейството не са продукт от процесуалното поведение на ответника, за твърдяното влошаване на здравословното и психическото състояние на ищеца липсват каквито и да било медицински документи, посочените обстоятелства за социална самоизолация и говореното по адрес на ищеца от околни нему лица са декларативно изброени твърдения, които не само че са недоказани, но и те не се намират в причинна връзка с поведението на ответника, тъй като наказателното производство срещу ищеца не е станало достояние на неговите познати по инициатива на ответника, по сходен начин сочените несгоди в професионален план също не са в резултат от действията на ответника.

Претенцията за неимуществени вреди е не само неоснователна по същество, но и претендираният ѝ размер е прекомерен, не отговоря на обстоятелствата по случая, не е съответен на разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и на съдебната практика в аналогични случаи.

Престъплението, за което е било повдигнато обвинение не е тежко по смисъла на чл.93, т.7 от НК. На ищеца е била взета най-леката мярка за неотклонение, но това само по себе си не е доказателство и за възникването на вреди, тъй като в случая липсват доказателства тази най-лека по своето естество мярка за неотклонение да е засегнала ежедневния ритъм на живот на

ищеца.

По отношение на сочената продължителност на наказателното производство в съдебната фаза, по повод броя на проведените съдебни заседания на първа инстанция, следва да се посочи, че ответникът не може да носи отговорност за целия период на наказателното производство, тъй като след приключване на досъдебното производство и внасяне на материалите в съда, друг вече е ръководно-решаващият орган и от неговите действия, както и от процесуалното поведение на другите участници в процеса, зависи до голяма степен неговата продължителност. Прави искане за приложението на чл.5, ал.2 от ЗОДОВ.

В случая от съдебните актове се установява, че ищецът е извършил деянието, в което е бил обвинен, но съдът е приел, че то съставлява административно наказание и е наложил административно наказание „глоба“. С виновното си противоправно поведение ищецът е съпричинил увреждането, тъй като извършеното от него нарушение е единствена причина за наказателното производство.

Възразява срещу посочената в исковата молба дата на увреждането от 23.06.2014г., тъй като на тази дата е било образувано досъдебното производство, а на 06.11.2015г. е било предявено обвинението срещу ищеца.

Възразява срещу искането за присъждане на съдебно-деловодни разноси, в тази връзка в исковата молба се сочи, че се представял списък по чл.80 от ГПК и доказателства за извършването им, в случая такъв списък липсва, а единствено е налично доказателство за заплатена държавна такса.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуален представител моли за уважаване на исковете и присъждане на сторените по делото разноси.

В съдебно заседание ответникът, чрез представител - прокурор К. , поддържа отговора на исковата молба. Моли за отхвърляне на иска.

Съдът въз основа на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с твърденията, възраженията и доводите на страните и при съобразяване с разпоредбите на чл.235 и сл. от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От приобщеното към доказателствата по делото НОХД № 907/2017г. по

описа на ВРС, ведно с приложенияте към същото ВНОХД №1096/2018год по описа на ВОС, ВЧНД №466/2016г. по описа на ВОС, НОХД №6443/2015г. по описа на ВРС и ДП №239/2014г. по описа на ОД МВР Варна се установява следното:

Досъдебно производство №239/2014г. по описа на ОД МВР Варна е образувано с постановление от 23.06.2014г. на прокурор при Районна прокуратура гр.Варна, срещу виновно лице, за престъпление по чл. 172б, ал.1 от НК, за това, че през месец май 2013г. в гр.Варна, без съгласието на притежателя на изключителното право използвал в търговската си дейност „***“ без правно основание (том 1, л.1-2 от ДП №239/2014г. по описа на ОД МВР Варна).

Н а **29.10.2015г.** ищецът Д. Т. К. е привлечен като обвиняем за **престъпление по чл. 172б, ал.1 от НК**, за това, че през периода 14.08.2013г.–09.10.2014г. в гр.Варна, в условията на продължавано престъпление, без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ „***“ – Варна, с управител И. Х. М., използвал в търговската си дейност – таксиметров превоз, осъществяван чрез ***, в нарушение на чл.73, ал.1 и чл.13, ал.2, т.3, във вр.чл.13, ал.1, т.2 от Закона за марките и географските означения, гласящи:

„чл. 73. (1) Използването в търговската дейност на знак по смисъла на чл. 13 без съгласието на притежателя съставлява нарушение; чл. 13. (1) Правото върху марка включва правото на притежателя и да я използва, да се разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност знак, който: 1. е идентичен на марката за стоки или услуги, идентични на тези, за които марката е регистрирана; 2. поради неговата идентичност или сходство с марката и идентичността или сходството на стоките или услугите на марката и знака съществува вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката; 3. е идентичен или сходен на марката за стоки или услуги, които не са идентични или сходни на тези, за които марката е регистрирана, когато по-ранната марка се ползва с известност на територията на Република България и използването без основание на знака би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или известността на по-ранната марка или би ги увредило.(2 Използване в търговската дейност

по смисъла на ал. 1 е: 1. поставянето на знака върху стоките или върху техните опаковки; 2. предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, или съхраняването им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак; 3. вносът или износът на стоките с този знак; 4. използването на знака в търговски книжа и в реклами.“

без правно основание обект на това изключително право – комбинирана марка №53162, поставена чрез рекламни стикери върху таксиметров автомобил „***“, с рег. № ***, представляваща регистрирана търговска марка по национален ред в Патентно ведомство на Република България – престъпление по чл.172б, ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК, за което се предвижда наказание: лишаване от свобода до пет години и глоба до пет хиляди лева (том 2, л.245 -246 от ДП №239/2014г. по описа на ОД МВР Варна).

Със същото постановление за привличане на ищеца е взета мярка за неотклонение „подписка“.

На **06.11.2015г.**, ищецът е разпитан в качеството му на обвиняем по ДП №239/2014год. по описа на ОД МВР от органа на досъдебното производство (том 2, л.247 от ДП №239/2014г. по описа на ОД МВР Варна). Ищецът се възползвал от правото си да не дава обяснения, като разпитът е продължил 2 минути.

Със заключително мнение от 11.11.2015г. водещият разследването, е приключил досъдебното производство срещу Д.К. с мнение за предаване обвиняемият на съд и е изпратил материалите в РП – Варна (том 2, л.252-254 от ДП №239/2014г. по описа на ОД МВР Варна).

С Обвинителен акт от **17.12.2015г.**, внесен от прокурор при РП - Варна в РС - Варна, К. е обвинен в извършването на престъплението по чл.172б, ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК, посочено в Постановлението за привличане на обвиняем от 29.10.2015г. (л.3-8 по НОХД №6443/2015г. по описа на ВРС).

По този обвинителен акт е образувано НОХД №6443/2015г. по описа на ВРС. С определение, постановено в проведеното по същото дело на 16.03.2016г. публично съдебно заседание, след направено от процесуалния представител на К. възражение, съдебното производство е прекратено и делото е върнато на РП Варна за отстраняване на допуснатите нарушения. (л.17-19 по НОХД №6443/2015г. на ВРС).

Прекратителното определение по НОХД №6443/2015г. по описа на ВРС е протестирано и потвърдено с определение № 370/19.04.2016г., постановено по ВЧНД №466/2016г. по описа на Окръжен съд гр.Варна, н.о. (л.9 по ВЧНД №466/2016г.на ВРС)

На **03.08.2016г.**, след връщане на материалите по наказателното производство на органа на досъдебното производство, ищецът е отново разпитан в качеството му на обвиняем по ДП №239/2014год. по описа на ОД МВР. Разпитът е продължил 40 минути (том 3, л.2-3 от ДП №239/2014г. по описа на ОД МВР Варна).

С Постановление от 24.08.2016г. на зам. Районен прокурор при РП Варна по отношение на ищеца К. е отменена взетата с постановление от 29.10.2015г. мярка за неотклонение „подписка“ (том 3, л.78 от ДП №239/2014г. по описа на ОД на МВР Варна).

Видно от представената на л.136 от том 3 на ДП №239/2014год. по описа на ОД МВР Варна докладна записка, на **10.10.2016г.** е проведен телефонен разговор с ищеца със служител на отдел „Икономическа полиция“, като на 28.10.2016г. ищецът е предоставил сведение по досъдебното производство (том 3, л.143 от ДП №239/2014г. на ОД МВР Варна).

На **02.12.2016г.** ищецът Д.К. е привлечен като обвиняем за:

- **престъпление по чл. 172б, ал.1 вр.26, ал.1 от НК**, за това, че през периода 14.08.2013г.–21.08.2013г. в гр.Варна, в условията на продължавано престъпление, без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ „***“ – Варна, с управител И. Х. М., използвал в търговската си дейност – таксиметров превоз, осъществяван чрез ***, в нарушение на чл.73, ал.1 и чл.13, ал.2, т.3, във вр.чл.13, ал.1, т.2 от Закона за марките и географските означения, гласящи:

„чл. 73. (1) Използването в търговската дейност на знак по смисъла на чл. 13 без съгласието на притежателя съставлява нарушение; чл. 13. (1) Правото върху марка включва правото на притежателя и да я използва, да се разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност знак, който: 1. е идентичен на марката за стоки или услуги, идентични на тези, за които марката е регистрирана; 2. поради неговата идентичност или сходство с марката и идентичността или сходството на стоките или услугите на марката и знака съществува

вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката; 3. е идентичен или сходен на марката за стоки или услуги, които не са идентични или сходни на тези, за които марката е регистрирана, когато по-ранната марка се ползва с известност на територията на Република България и използването без основание на знака би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или известността на по-ранната марка или би ги увредило.(2 Използване в търговската дейност по смисъла на ал. 1 е: 1. поставянето на знака върху стоките или върху техните опаковки; 2. предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, или съхраняването им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак; 3. вносът или износът на стоките с този знак; 4. използването на знака в търговски книжа и в реклами.“

без правно основание обект на това изключително право – комбинирана марка №53162, поставена чрез рекламни стикери върху таксиметров автомобил „***“, с рег. № ***, представляваща регистрирана търговска марка по национален ред в Патентно ведомство на Република България – престъпление по чл.172б, ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК, за което се предвижда наказание: лишаване от свобода до пет години и глоба до пет хиляди лева

- **престъпление по чл. 172б, ал.1 от НК**, за това, че на 09.10.2014г. в гр.Варна, без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ „***“ – Варна, с управител И. Х. М., използвал в търговската си дейност – таксиметров превоз, осъществяван чрез ***, в нарушение на чл.73, ал.1 и чл.13, ал.2, т.3, във вр.чл.13, ал.1, т.2 от Закона за марките и географските означения, без правно основание обект на това изключително право – комбинирана марка №53162, поставена чрез рекламни стикери върху таксиметров автомобил „***“, с рег. № ***, представляваща регистрирана търговска марка по национален ред в Патентно ведомство на Република България – престъпление по чл.172б, ал.1 от НК, за което се предвижда наказание: лишаване от свобода до пет години и глоба до пет хиляди лева (том 3, л.149 -151 от ДП №239/2014г. по описа на ОД на МВР Варна).

С постановлението за привличане на ищеца е взета мярка за неотклонение „подписка“.

На същата дата - **02.12.2016** г., ищецът е разпитан в качеството му на

обвиняем по ДП №239/2014г. по описа на ОД МВР от органа на досъдебното производство. Разпитът е продължил 5 минути, като ищецът е отказал да дава обяснения.

С постановление от 19.12.2016г. на зам. Районен прокурор – РП Варна е констатирано, че са събрани доказателства, сочещи за евентуално извършване на деяние и по чл.255 НК, като е постановено разделяне материалите по ДП №239/2014г., касаещи деяние по чл.255 от НК, които да бъдат изпратени на Окръжна прокуратура гр.Варна с оглед произнасяне по компетентност (том 3, л.163 от ДП №239/2014г. на ОД МВР Варна).

С протокол от 03.02.2017г. на ищеца е предявено разследването по ДП №239/2014г. по описа на ОД на МВР Варна (том 3, л.187 от ДП №239/2014г. на ОД МВР Варна).

Със заключително мнение от 10.02.2017г. досъдебното производство срещу Д.К. е изпратено на ВРП с мнение за предаване на лицето на съд (том 3, л.190 от ДП №239/2014г. на ОД МВР Варна).

С Обвинителен акт от **22.02.2017г.**, внесен от прокурор при РП - Варна в РС - Варна, К. е обвинен в извършването на престъпленията по чл.172б, ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК и по чл.172б, ал.1 от НК, посочени в Постановлението за привличане на обвиняем от 02.12.2016г. (л.4-7 по НОХД №907/2017г. на ВРС)

По внесения от Районна прокуратура Варна обвинителен акт срещу ищеца е образувано НОХД №907/2017год. по описа на ВРС 45 с-в, производството по което е проведено при условията на чл.371, т.1 от НПК. По делото е проведено предварително изслушване на 12.04.2017г. и девет открити съдебни заседания, в периода: 09.06.2017г.- 16.07.2018г.

С присъда № 202/16.07.2018г., постановена по НОХД №907/2017год. по описа на ВРС 45 с-в ищецът Д. Т. К. е признат за невиновен и оправдан, на осн. чл.304 НПК, по обвинението за извършване на престъпление **по чл.172б, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК**, за това че за периода от 14.08.2013г. до 21.08.2013г., в гр.Варна, в условията на продължавано престъпление, без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ „****“ – Варна, с управител И. Х. М., използвал в търговската си дейност – таксиметров превоз на пътници, осъществяван чрез ***, в нарушение на разпоредбите на чл.73, ал.1 и чл.13, ал.2, т.3, вр. чл.13, ал.1, т.2 от Закона за марките и географските

означения, без правно основание обект на това изключително право комбинирана марка № 53162, поставена чрез рекламни стикери върху таксиметров автомобил „***“, с рег. № ***, представляваща регистрирана търговска марка по национален ред в Патентното ведомство на Република България. Съгласно изложеното в мотивите към същата присъда, съдът е оправдал ищеца по това обвинение поради недоказаност на обвинението по несъмнен начин.

С посочената присъда по НОХД №907/2017год. на ВРС ищецът е признат за невиновен и оправдан, на осн. чл.304 НПК, по обвинението за престъпление **по чл.172б, ал.1 от НК**, за това че на 09.10.2014г. в гр.Варна, без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ „***“ – Варна, с управител И. Х. М., използвал в търговската си дейност – таксиметров превоз, осъществяван чрез ***, в нарушение на разпоредбите на чл.73, ал.1 и чл.13, ал.2, т.3, вр.чл.13, ал.1, т.2 от Закона за марките и географските означения, без правно основание обект на това изключително право комбинирана марка № 53162, поставена чрез рекламни стикери върху таксиметров автомобил „***“, с рег. № ***, представляваща регистрирана търговска марка по национален ред в Патентното ведомство на Република България, **като на осн.чл.305, ал.6 от НПК вр.чл.81, ал.1 вр.чл.13 ал.2 т.4 вр.чл.13 ал.1 т.2 от Закона за марките и географските означения му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лв.**

Съгласно изложеното в мотивите към присъдата, съдът е оправдал ищеца по това обвинение, като е приел, че извършеното от К. не представлява престъпление по смисъла на чл.9, ал.1 от НК, тъй като попада в обхвата на чл.9, ал.2 от НК. Съдът е приел, че обществената опасност на извършеното от подсъдимия деяние е явно незначителна и същото не следва да бъде третирано като престъпление. Тези изводи са мотивирали съда да приеме, че в случая не е осъществен съставът на престъплението по чл.172б, ал.1 от НК и да оправдае подсъдимия за това престъпление. Същевременно с оглед на изводите, че извършеното от К. има белезите на административно нарушение, съдът след като го оправдава по обвинението за престъпление по чл.172б, ал.1 от НК, на осн. чл.305, ал.6 от НПК вр. чл.81, ал.1, вр. чл.13, ал.2, т.4, вр. чл.13, ал.1, т.2 от Закона за марките и географските означения му налага административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева.

Присъда № 202/16.07.2018г., постановена по НОХД №907/2017год. по описа на ВРС е потвърдена с решение №305/23.11.2018г., постановено по ВНОХД № 1096/2018 год. по описа на ВОС, влязло в сила на 23.11.2018г. Във втората съдебна инстанция е проведено едно открито съдебно заседание.

На л.22-25 от НОХД №907/2017год. по описа на ВРС, 45 с-в е представена справка за съдимост и бюлетин за съдимост на ищеца, от които се установява, че към момента на повдигане на обвиненията ищецът е бил реабилитиран и осъждан. Видно от справката и бюлетина ищецът е: 1) реабилитиран, на основание чл.86, ал.1, т.1, вр.чл.86, ал.2 от НК, считано от 25.01.1993г. за престъпление по чл.251, вр.чл.63, ал.1, т.4, вр.чл.26, ал.1, вр.чл.54 от НК; 2) реабилитиран, на основание чл.86, ал.1, т.1 от НК за престъпление по чл.251, вр.чл.63, ал.1, т.4 и чл.54 от НК и престъпление по чл.325, ал.1, вр. чл.63, ал.1, т.4 и чл.54 от НК; 3) реабилитиран, на основание чл.88а, ал.3, вр.ал.1 от НК, считано от 19.11.2005г. за престъпление по чл.245, вр.чл.243, ал.1, вр.чл.18, ал.1, вр.54 от НК; 4) осъждан за престъпление по чл.187, вр.чл.26, ал.1 и чл.78А, ал.1 от НК за това, че през периода 15.09.2010г.-14.01.2011г. в гр.Варна, при условията на продължавано престъпление, изтезавал непълнолетно лице – сина си И. Д. К., роден на ***г., намиращо се под негови грижи и извършеното не съставлява по-тежко престъпление.

На л.46-52 от том 3 на ДП №239/2014г. по описа на ОД на МВР Варна са представени актове за установяване на административно нарушение, от които е видно, че на 06.07.2016г. ищецът е упражнявал таксиметрова дейност.

За доказване на причинените на ищеца неимуществени вреди по делото са разпитани като свидетели - Т. Д. К. и Й. Н. Й., посочени от ищцовата страна.

От показанията на свидетеля К. /дъщеря на ищеца/, които съдът цени при условията на чл.172 ГПК се установява следното: държанието и отношението на ищеца се променили. По принцип бил весел човек, говорел много, винаги си говори с тях и общували вечер, когато се приберат, чували се и през деня. След обвинението станал по-нервен, по-избухлив, затворил се в себе си, не говорил, не им обръщал достатъчно внимание, спрял да се обажда през деня. Имало период, в който спрял да работи за няколко месеца. Не се чувствал добре, започнал да вдига кръвно и да пие хапчета за кръвно, вечер не можел да спи и нямал как да ходи на работа като таксиметров шофьор. Делото станало достояние на обществото и приятелския му кръг.

Всеки, който го познавал знаел и това му повлияло много зле. Не се чувствал нормално като човек, като баща и приятел. Променил се изцяло като човек. Станал по-избухлив, заяждал се, ядосвал се, реагирал остро. Пиел хапчета за кръвно, за нерви. Преди това не пиел никакви лекарства. Отслабнал двадесет и няколко килограма без да е желал да отслабва, въпреки, че се хранел нормално. Все още не бил особено добре и пиел хапчета за кръвно. По време на делото работел. Спрял да работи за няколко месеца, заради физическото и психическото си състояние, тъй като не се чувствал добре.

В показанията си свидетелката Й.Й. сочи, че за периода края на 2016г., 2017г., 2018г. разбрала, че срещу ищеца се води досъдебно производство. Ищецът и споделил, че има много проблеми и не иска да присъства повече на техните семейни събирания. Свидетелката давала на ищеца от нейните хапчета за кръвно. Последният започнал да ходи по кардиолози, като свидетелката го пратила на невролог. Ищецът споменал, че срещу него се водели дела и го обвинявали неправилно. Сестра и, която живеела с ищеца, няколко пъти искала пари на заем. Сестрата на свидетелката и обяснила, че ищецът спрял да ходи на работа, защото бил изнервен и не можел да кара. Свидетелката ги посъветвала да отидат на невролог. Сестра и казала, че са ходили, но от там са ги пратили на психиатър. Дали на ищеца някакви успокоителни хапчета, защото вечер не можел да спи. Не бил добре. Ищецът често се карал със сестрата на свидетелката и не искал да контактува с последната. На нова година спрял да идва да празнуват заедно. Преди да се появят тези проблеми бил комуникативна личност, имал приятели, общувал. Непрекъснато се събирали, играели карти, правили си зимнина. След това ищецът се отдръпнал. Казал, че не иска да работи с клиенти и да се вижда с никого. Споделил, че се разтреперва и не можел да работи с клиенти. Спрял да се вижда с тях и идвал рядко. Имало периоди, в които ищецът не работел, тогава сестра и искала пари на заем. Споделил, че спрял да работи, защото му било неудобно, заради делата се чувствал зле, срамувал се от роднините.

Гореизложената фактическа обстановка мотивира съда да изведе следните правни изводи.

Съгласно чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

Отговорността на държавата е обективна. Тя може да бъде ангажирана

независимо от това дали вредите са причинени виновно от съответното длъжностно лице, действало от името на съответния държавен орган и следва да бъде ангажирана и в случаите, когато формално са били налице предпоставки за образуване на наказателно производство – законен повод и достатъчно данни за престъпление.

Основанието за ангажиране на отговорността на държавата е обективният факт, че спрямо ищеца е било образувано наказателно производство, същият е бил привлечен в качеството му на обвиняем, повдигнато му е обвинение за извършване на престъпление, впоследствие след поредица от процесуално следствени действия обвинението е внесено в съда и е образувано НОХД №907/2017год. по описа на ВРС, производството по което е приключило с оправдателна за ищеца присъда, потвърдена с влязло в сила решение по ВНОХД № 1096/2018 год. по описа на ВОС. Поради това следва да се приеме, че са налице всички елементи от фактическия състав на чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ, обосноваващи призната по съответния ред незаконност на действията на правозащитните органи, които действия са се осъществили в един продължителен период от време - от 29.10.2015 год., когато ищецът е привлечен като обвиняем до 23.11.2018 год., когато е влязла в сила оправдателната присъда, която е поставила края на наказателното производство срещу ищеца.

Съгласно чл. 7 от ЗОДОВ искът за обезщетение следва да се предяви срещу органа, от чиито незаконни актове и действия са причинени вредите. Отговорност в случая носи Прокуратурата, по чието разпореждане е образувано наказателното производство и която е упражнявала ръководство и надзор, като е контролирала хода на разследването, проучвала и проверявала и всички материали по делото, давала е указания по разследването, внесла е обвинението и впоследствие участвала в наказателното производство, приключило с оправдаване на ищеца.

Що се отнася до причинените на ищеца неимуществени вреди /като отделен елемент от фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ/, е безспорно, че наказателното производство води до негативни преживявания за лицето, срещу което е насочено. На обезщетение от Държавата подлежат тези вреди, които са пряка и непосредствена последица от воденото наказателно производство.

Обезщетението за неимуществени вреди по иска по чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ се определя от съда, съблюдавайки принципа на справедливост по чл.52 от ЗЗД. Съдът определя обезщетението в глобален размер, като съобразява цялостното негативно отражение на незаконното обвинение в неимуществената сфера на незаконно обвинения и общовалидната значимост, които засегнатите неимуществени блага имат за всяко човешко същество (така Решение №42/1.07.2019г. по гр.д. № 1914/2018 г., ВКС).

Понятието „справедливост“, по смисъла на чл.52 от ЗЗД, не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането на ищеца, тежестта на повдигнатото обвинение, продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му, вида на взетата мярка за неотклонение, вида и броя на извършените процесуално-следствени действия с ищеца, както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца – има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца и изобщо цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота и семейството, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и пр.

При търсене на обезщетение за неимуществени вреди по чл.2 ЗОДОВ съдът не е строго ограничен от формалните доказателства за установяване наличието на вреди в рамките на обичайното за подобни случаи. Нормално е да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, незаконно обвинено в извършване на престъпление, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно, накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. Когато се твърди причиняване на болки и страдания над обичайните за такъв случай, или конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания, с оглед конкретните обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение, съдът може да ги обезщети само при успешно проведено пълно главно доказване от

страна на ищеца.

По настоящото дело се установи, че ищецът е претърпял обичайните вреди за лице, обвинено в извършване на престъпление, като притеснение, нервност, стрес и несигурност. Тези вреди са във всеки един случай на незаконно водено наказателно производство, прекратено впоследствие или приключило с оправдателна присъда и са в безспорна причинно-следствена връзка с последното. Не се установи обаче ищецът да е изживял болки и страдания над обичайните за такъв случай.

В тази връзка по делото не се установиха сочените от ищеца проблеми в личните взаимоотношения в семейството му да са в резултат на незаконно повдигнатото обвинение. Ищецът е бил разведен, като съгласно показанията на свидетелката Й.Й. от близо десет години същият е живеел на семейни начала с друга жена, която не е майка на децата му. Свидетелските показания установяват, че ищецът е изпитвал притеснения и тревога, той обаче не е бил отхвърлен от близките си, нито от своите приятели.

Не се установиха твърденията на ищеца, че процесното незаконно обвинение е имало обществен отзвук с негативни последици върху него. Няма ангажирани доказателства и за начина по който наказателното производство се е отразило върху професията и професионална му реализация. Това, че ищецът не е работил за период от време след повдигане на обвинението, не се установи да е в причинно-следствена връзка с повдигнатото и поддържано срещу него незаконно обвинение. Напротив, от находящите се в кориците на досъдебното производство актове за установяване на административно нарушение е видно, че и към 06.07.2016г., т.е. след повдигане на обвинението, ищецът е продължавал да упражнява таксиметрова дейност.

Липсват писмени доказателства (медицинска документация), които да установяват влошено здравословно и психическо състояние на ищеца, вледствие на незаконното обвинение. В тази връзка не се установи, че приеманите от същия лекарска за кръвно, за които сочи в показанията си свидетелката Й., са в пряка причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство.

Анализът на приложените по делото досъдебно производство и наказателните дела, водени срещу ищеца, налага изводът, че в случая не се е стигнало до забавяне на висящото наказателно производство, което да

надхвърля разумния срок за разглеждането му, с оглед фактическата и правна сложност на делото. Предприетите срещу ищеца процесуални действия на досъдебната фаза не са били интензивни – спрямо същия е повдигано два пъти обвинение, разпитан е три пъти от органите на разследването, като еднократно е дал сведения в производството. Спрямо ищеца е била взета най-леката мярка за процесуална принуда „подписка“.

Съдебното следствие също е приключило в разумен срок. Продължителността на висящото наказателно производство в съдебната му фаза не се дължи на процесуално бездействие на съда или поведението на ответника, а е била обективно обусловена от необходимостта от попълване на делото с доказателства и разрешаването на възникнали процесуалните въпроси, включително и по искания на процесуалния представител на ищеца К..

Следва да се има в предвид, че престъплението, за което е повдигнато обвинение на ищеца не е за тежко по смисъла на чл.93, т.7 от НК, доколкото в относимата разпоредба на чл.172б, ал.1 НК към 13.10.2006 г., за същото престъпление е било предвидено наказание до пет години лишаване от свобода.

При определяне размера на дължимото обезщетение в хипотезите на чл.2 от ЗОДОВ следва да съобразят и данните за личността на увредения - предишни осъждания, начина на живот, ценностна система и обичайната среда. Съдебното минало и наличието други предишни осъждания, както е изяснено в съдебната практика (решение № 376/21.10.2015 г. по гр. дело №514/2012г. на ВКС) следва да бъдат отчетени при преценка на личността на ищеца, която, ведно с начина му на живот, интереси, средата му, неговата биография, обуславят и интензитета на усещането за накърненото лично достойнство и чувство за справедливост. По настоящото дело се установи, че ищецът има няколко предходни осъждания.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че претърпените от ищеца естествено неудобства, чувство за униженост и притеснения са в размер, който не надхвърля обичайното.

При определяне на размера на обезщетението, съдът следва да отчете и обстоятелствата, според които пострадалото лице с поведението си виновно е допринесло за вредоносния резултат /така Решение №144/11.10.2017г. по гр.д.

№ 534/17г., ВКС/. В случаите, когато пострадалият с действията си недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение, то дължимото обезщетение следва да бъде намалено на основание чл.5 ал.2 от ЗОДОВ, тъй като настъпилият от наказателното преследване вредоносен резултат е в причинно-следствена връзка и с поведението на пострадалия.

В настоящия случай следва да бъде отчетено, че макар да е бил оправдан по обвинението за престъплението по чл.172б, ал.1 от НК, по наказателното дело е установено, че ищецът е осъществил противоправно поведение, представляващо административно нарушение по чл.81, ал.1 от ЗМГО. С оглед на изводите, че извършеното от К. има белезите на административно нарушение, съдът след като го оправдава по обвинението по чл.172б, ал.1 от НК, на осн. чл.305, ал.6 от НПК вр. чл.81, ал.1, вр. чл.13, ал.2, т.4, вр. чл.13, ал.1, т.2 от ЗМГО му налага административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева. Сочените изводи на наказателния съд се споделят и от настоящата съдебна инстанция след запознаване с всички материалите по воденото срещу ищеца наказателно производство. С неправомерното си поведение ищецът недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение, с което е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. Съдът приема съпричиняване от страна на ищеца в размер на 50%.

Съдебната практика се е ориентирала при обичайните за причиненото от незаконното обвинение неудобство, притеснение, безпокойство, страх да определя обезщетение от около 1000лв. за всяка година от наказателното производство (така Решение № 53 от 7.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3528/2018 г., III г. о., ГК). В случая по делото като обстоятелство, което налага занижаване на така посочената база, следва да се вземе предвид съдебното минало на ищеца. Когато едно лице е осъждано и за други престъпления, интензитетът на страданията му не би могъл да се сравни с тези на лице, по отношение на което за първи път се подвигна обвинение (така Решение № 60 от 14.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2324/2018 г., IV г. о., ГК). Ето защо , съблюдавайки всички изложени по-горе обстоятелства имащи значение за определяне размера на обезщетението за морални неимуществени вреди, отчитайки продължителността от време на незаконно поддържаното срещу ищеца обвинение, взетата мярка за неотклонение „подписка“ и

отчитайки съдебното минало на ищеца, настоящият съдебен състав намира, че за да се компенсират в пълен размер неимуществените вреди, причинени от воденото срещу ищеца наказателното преследване, приключило с оправдателна присъда, е достатъчна сума от 1500 лева, като след намаление с процента съпричиняване, на ищеца се следва обезщетение в размер на 750 лв.

С оглед на горното искът следва да се уважи до размера от 750 лева, като за разликата до претендираните 5 000 лв. следва да се отхвърли.

Като законна последица от уважаване на иска, следва да се присъди претендираната от ищеца лихва върху уважената част, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Следва да се уважи искането на ищеца за присъждане на разноски, при условията на чл.38, ал.2 от ЗА. С оглед изхода от делото и на основание чл.78, ал.1 от ГПК, съобразно уважената част от иска, съдът определя адв. възнаграждение за оказаната правна защита на ищеца в размер от 150 лв. Така определеното адв.възнаграждение, следва да бъде заплатено на адв. Д.. Следва да се присъдят на ищеца внесената от последния държавна такса и депозит за призоваване на свидетел до размера от 9 лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. Н. Р. Б. с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на **Д. Т. К.**, ЕГН *****, с адрес: ***, чрез адв. Ц.С. Д., Личен № ***, Адвокатска Колегия - гр. Варна, съдебен адрес: ***, служебен телефон: ***, **сумата в размер на 750 лева /седемстотин и петдесет лева/**, от претендираните 5000 лв., представляваща **частичен иск** от сумата в размер на 10 000 лева /десет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, в резултат на повдигнато срещу него обвинение в извършването на престъпление от общ характер по чл. 172 б, ал. 1 от НК, по което е образувано досъдебно производство № 239/2014г. по описа на ОД МВР Варна, както и НОХД № 907/2017г., по описа на ВРС, с което ищецът е признат за невиновен и ВНОХД № 1096/2018г. по описа на ВОС, с което присъдата на ВРС е потвърдена, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска в съда – 19.10.2021год., до окончателното изплащане на задължението, **като за**

разликата до претендираните 5 000лв.,представляващи частичен иск от 10 000лв. отхвърля иска, на основание чл. 2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ.

ОСЪЖДА П. Н. Р. Б. с адрес: * ДА ЗАПЛАТИ на Д. Т. К., ЕГН *****, с адрес: ***, чрез адв. Ц.С. Д., Личен № ***, Адвокатска Колегия - гр. Варна, съдебен адрес: ***, служебен телефон: ***, сумата от 9/девет/лева, представляваща сторени по делото разноски, съобразно уважената част от иска, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.**

ОСЪЖДА П. Н. Р. Б. с адрес: * ДА ЗАПЛАТИ на адв. Ц.С. Д., Личен № ***, Адвокатска Колегия - гр. Варна, съдебен адрес: ***, служебен телефон: ***, сумата от 150/сто и петдесет/лева, съобразно уважената част от иска, на основание чл.78, ал.1 от ГПК във вр. с чл.38, ал.2 от ЗА.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Варненския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Варна: _____